

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·  
 “τοιγὰρ ἐγὼ τοι πάντα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.  
 εἰμὶ μὲν ἐξ Ἀλύβαντος, ὅθι κλυτὰ δῶματα ναίω,  
 υἱὸς Ἀφείδαντος Πολυπημονίδαο ἄνακτος· 305  
 αὐτὰρ ἐμοί γ' ὄνομ' ἐστὶν Ἐπήριτος· ἀλλὰ με δαίμων  
 πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα·  
 νηῦς δέ μοι ἦδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος.  
 αὐτὰρ Ὀδυσσῆϊ τόδε δὴ πέμπτον ἔτος ἐστίν,  
 ἐξ οὗ κείθεν ἔβη καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης, 310  
 δύσμορος· ἦ τέ οἱ ἐσθλοὶ ἔσαν ὄρνιθες ἰόντι,  
 δεξιοί, οἷς χαίρων μὲν ἐγὼν ἀπέπεμπον ἐκείνον,  
 χαίρει δὲ κείνος ἰών· θυμὸς δ' ἔτι νῶϊν ἐώλπει  
 μίξεσθαι ξενίῃ ἠδ' ἀγλαὰ δῶρα διδώσειν.”  
 Ὡς φάτο, τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα· 315  
 ἀμφοτέρησι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν  
 χεύατο κὰκ κεφαλῆς πολιῆς, ἀδινὰ στεναχίζων.  
 τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς, ἀνὰ ῥίνας δέ οἱ ἦδη  
 δριμύ μένος προὔτυψε φίλον πατέρ' εἰσορόωντι.  
 κύσσε δέ μιν περιφύς ἐπιάλμενος ἠδὲ προσηύδα· 320  
 “κείνος μὲν τοι ὅδ' αὐτὸς ἐγώ, πάτερ, ὃν σὺ μεταλλάξ,  
 ἦλυθον εἰκοστῶ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν.  
 ἀλλ' ἴσχεο κλαυθμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος,  
 ἐκ γὰρ τοι ἐρέω· μάλα δὲ χρῆ σπευδέμεν ἔμπης·  
 μνηστήρας κατέπεφνον ἐν ἡμετέροισι δόμοισι, 325  
 λώβην τινύμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα.”  
 Τὸν δ' αὖ Λαέρτης ἀπαμείβετο φώνησέν τε·  
 “εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεύς γε ἐμὸς πάϊς ἐνθάδ' ἰκάνεις,  
 σῆμά τί μοι νῦν εἰπέ ἀριφραδές, ὄφρα πεποιθῶ.”  
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς· 330  
 “οὐλὴν μὲν πρῶτον τήνδε φράσαι ὀφθαλμοῖσι,  
 τήν ἐν Παρνησῶ μ' ἔλασεν σῶς λευκῶ ὀδόντι  
 οἰχόμενον· σὺ δέ με προῖεις καὶ πότνια μήτηρ  
 ἐς πατέρ' Αὐτόλυκον μητρὸς φίλον, ὄφρ' ἂν ἐλοίμην  
 δῶρα, τὰ δεῦρο μολῶν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν. 335

Και προς αυτόν ανταπαντώντας είπεν ο πολυμήχανος Οδυσσεάς·  
 «Εγώ λοιπόν όλα ειλικρινά πολύ θα σου τα αναφέρω.  
 Από τον Αλύβαντα κατάγομαι, όπου ονομαστά δώματα κατοικώ,  
 γιος του άνακτα Αφείδαντα του Πολυπημονίδη· 305  
 το δικό μου όνομα πάλι είναι Επήριτος· αλλά ο δαίμων  
 από τη Σικανίη με παρέσυρε εδώ να έρθω χωρίς να θέλω·  
 κι αυτό το πλοίο μου στον κάμπο άραξε από την πόλη μακριά.  
 Για τον Οδυσσέα ωστόσο αυτό εδώ το πέμπτο ήδη έτος είναι,  
 αφότου από εκεί έφυγε και αναχώρησε από την πατρική μου γη, 310  
 ο δύσμοιρος· ευνοϊκά πάντως τού ήταν τα πουλιά καθώς αναχωρούσε,  
 δεξιόστροφα, κι εγώ όλος χαρά γι' αυτά εκείνον κατευόδωνα,  
 το ίδιο και εκείνος χαιρόταν φεύγοντας· κι ακόμη μέσα μας ελπίζαμε  
 πως πάλι σε φιλοξενία οι δυό θα σμίξομε και λαμπρά δώρα θα ανταλλάξομε.»  
 Έτσι είπε, κι αυτόν μαύρη σκοτοδίνη από τον πόνο κάλυψε· 315  
 και με τα δυό του χέρια σκόνη κατάμαυρη χουφτώνοντας  
 πάνω από το γκρίζο του κεφάλι έχυνε, απανωτά στενάζοντας.  
 Κι εκείνου συνταράχτηκε η καρδιά, και ήδη στη μύτη επάνω  
 ο πόνος ο οξύς τον κτύπησε, τον προσφιλή πατέρα του όπως κοίταζε.  
 Ορμώντας τον αγκάλιασε, έσκυψε και τον φίλησε, και του είπε· 320  
 «Εγώ ο ίδιος αυτός μπροστά σου είμαι εκείνος, πατέρα μου, που εσύ ρωτάς,  
 ο οποίος το εικοστό έτος ήρθα στην πατρική μου γη.  
 Αλλά συγκράτησε το κλάμα σου και τον γεμάτο δάκρυα θρήνο.  
 Ξεκάθαρα κάτι θα σου πω· πρέπει παρόλ' αυτά πολύ να βιαστούμε·  
 τους μνηστήρες όλους σκότωσα μέσα στ' ανάκτορά μας 325  
 για την επώδυνή τους ύβρη παίρνοντας εκδίκηση και τα αισχρά τους έργα.»  
 Και προς αυτόν πάλι ο Λαέρτης απάντησε και είπε·  
 «Αν μεν λοιπόν ο Οδυσσεάς είσαι ο δικός μου γιος που εδώ έχεις έρθει,  
 σημάδι πες μου τώρα πολύ ξεκάθαρο, για να πεισθώ.»  
 Και προς αυτόν ανταπαντώντας είπεν ο πολυμήχανος Οδυσσεάς· 330  
 «Την ουλή λοιπόν αυτήν εδώ πρώτα δεσ με τα μάτια σου,  
 την οποία στον Παρνασσό αγριόχοιρος με το λευκό του δόντι μού προξένησε,  
 όταν εκεί είχα πάει· εσύ με έστειλες κι η σεβαστή μητέρα  
 στον προσφιλή πατέρα της Αὐτόλυκο, τα δώρα για να πάρω,  
 τα οποία, εδώ όταν εκείνος ήρθε, για μένα υποσχέθηκε και συγκατένευσε. 335